

Arrest

nr. 175 349 van 26 september 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 mei 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 april 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 3 juni 2016 met referthenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juli 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 5 januari 2016 een asielaanvraag in, waarbij hij verklaart op 9 december 2015 het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. Op 5 januari 2016 stelt verweerder, op basis van een onderzoek van vingerafdrukken, vast dat verzoeker in Bulgarije reeds een asielaanvraag indiende.

1.3. Verzoeker wordt op 3 februari 2016 gehoord in het kader van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale

bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening 604/2013).

1.4. Verweerder verzoekt de Bulgaarse autoriteiten op 9 februari 2016, gelet op artikel 18.1.b van de verordening 604/2013, om de terugname van verzoeker.

1.5. Bij schrijven van 14 februari 2016 delen de Bulgaarse autoriteiten mee dat zij, gelet op artikel 18.1.b van de verordening 604/2013, het terugnameverzoek inwilligen.

1.6. Verweerder neemt op 20 april 2016 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker dezelfde dag ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam : [O.]

voornaam : [P.]

geboortedatum : [...]

geboorteplaats : [...]

nationaliteit : Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING:

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Bulgarije toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)b van Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) 604/2013 van 26 juni 2013.

De betrokkene, staatsburger van Afghanistan, vroeg op 05.01.2016 asiel in België. Wat zijn reis- en identiteitsdocumenten betreft, legde de betrokkene een kopie van zijn taskara en universitair diploma voor.

Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de betrokkene op 27.11.2015 asiel vroeg in Bulgarije (Sofia).

De betrokkene werd gehoord op 03.02.2016 en verklaarde hij dat hij Afghanistan op 26.10.2015 met het vliegtuig verliet om naar Iran te reizen en daar ongeveer 9 dagen in Teheran en Orumia in het huis van zijn smokkelaar te verblijven. Hij verklaarde daarna met de auto en te voet naar Turkije te zijn gereisd om daar 4 dagen in Istanbul in het huis van zijn smokkelaar te verblijven. De betrokkene verklaarde vervolgens met de auto en te voet het grondgebied van de Lidstaten in Bulgarije te hebben betreden om er 11 dagen te verblijven, waarvan 2 dagen in een cel in een politiekantoor dicht bij de grens met Servië, 6 dagen in een gesloten centrum op een onbekende locatie en 3 dagen in de bossen. Daar diende de betrokkene op 27.11.2015 een asielaanvraag in. De betrokkene verklaarde vervolgens te zijn doorgereisd via Servië, Kroatië, enkele onbekende landen en Duitsland om uiteindelijk op 08.12.2015 in België aan te komen. In België aangekomen diende de betrokkene op 05.01.2016 een asielaanvraag in. Op 09.02.2016 werd een verzoek voorterugname op basis van artikel 18(1)b van de Dublin-Verordening gericht aan de Bulgaarse instanties, die op 14.02.2016 met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek voorterugname.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België, en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene gaf aan hij naar België kwam omdat dit het centrum van Europa is. Hij verklaarde dat dat men er heel goed weet wat ar gaande is in Afghanistan en ze bovendien de rechten van asielzoekers respecteren. De betrokkene gaf tijdens zijn verhoor aan bezwaar te hebben tegen een overdracht aan Bulgarije, omdat hij er opgesloten en mishandeld zou zijn geweest.

De betrokkene gaf aan dat hij niet de intentie had om asiel aan te vragen, maar dat zijn vingerafdrukken onder dwang genomen werden. We wensen dienaangaande op te merken dat het onderzoek van de vingerafdrukken van de betrokkene een Eurodac-resultaat 1 opleverde, wat onweerlegbaar aantoont dat hij asiel vroeg in Bulgarije.

Wat de door de betrokkene geuite wens In België te kunnen blijven betreft, wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Op 08.042016 meldde Meester A. Sakhl Mir-Baz per fax zijn tussenkomst in het dossier van betrokkene. De betrokkene verzoekt de Belgische autoriteiten te verzaken aan een mogelijke overdracht aan Bulgarije en wil zijn asielaanvraag In België behandeld zien. De betrokkene haalt daarbij verschillende elementen aan. Vooreerst verklaart de betrokkene dat hij in Bulgarije onderwerp was van een onmenselijke en vernederende behandeling door de Bulgaarse politie. Daarnaast haalt de betrokkene aan dat er diverse problemen bestaan met betrekking de (toegang tot) de asielprocedure, detentie, opvang en discriminatie. Tot slot roept de betrokkene de soevereiniteitsclausule in, wegens de aanwezigheid in België van zijn neef.

Zoals vermeld, verklaarde de betrokkene in België verblijvende familie te hebben. De betrokkene verklaarde middels de tussenkomst van zijn advocaat beroep te willen doen op de soevereiniteitsclausule wegens de aanwezigheid van zijn neef, [S. A. R.] genaamd. De betrokkene is een erkend vluchteling en verzocht de Belgische autoriteiten via de advocaat van de betrokkene formeel om de asielaanvraag van de betrokkene in België te laten behandelen.

Betreffende het verblijf in België van de neef van de betrokkene merken we op dat verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende neef van de betrokkene kan ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van verordening 604/2013 - de artikels 16(1), 17(1) en 17(2)- merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014, Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind» die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden ai in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. De neef van de betrokkene valt niet onder het toepassingsgebied, waardoor bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig

kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wijzen er op dat het UNHCR begin 2014 een aantal tekortkomingen in de procedures tot het bekomen van Internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers detecteerde en daarop oplep tot het tijdelijk opschorten van overdrachten aan Bulgarije in het kader van Verordening 604/2013. We benadrukken dat het UNHCR de situatie verder evalueerde en zijn bevindingen weergaf in het rapport "Bulgaria as a country of Asylum. Observations on the Current Situation of Asylum in Bulgaria" (01.04.2014). Het UNHCR oordeelde dat op basis van deze nieuwe evaluatie een algemene opschorting van overdrachten aan Bulgarije niet langer gerechtvaardigd is. Het stelde onder meer een opmerkelijke verbetering vast van de leefomstandigheden in de opvangcentra (pagina 7). Het UNHCR was verder van oordeel dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen na hun overdracht een asielaanvraag kunnen indienen, een reeds aangevatte asielprocedure kunnen verderzetten of een nieuwe aanvraag kunnen indienen. Het UNHCR merkte tevens op dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgezet niet systematisch worden vastgehouden en dat de Bulgaarse autoriteiten een inhoudelijke beoordeling van de asielaanvraag garanderen indien dat nog niet heeft plaatsgevonden. Het rapport stelde eveneens dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgedragen terecht kunnen in opvangcentra (pagina 13).

In de meest recente "update" van het rapport van het mede door de European Council on Refugees and Exiles (ECRE) gecoördineerde project "Asylum information Database" (Illana Savova, "Asylum information Database. National Country Report - Bulgaria", up to date tot 30.09.2015) wordt gesteld dat er voor personen, die aan Bulgarije worden overgedragen onder de bepalingen van de "Dublin-verordening", in principe geen beletselen bestaan om (opnieuw) toegelaten te worden tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 29, § 4 : "Asylum seekers who are returned from other Member States in principle do not have any obstacles to access the asylum procedure in Bulgaria upon their return"). Of de Dublin-terugkeerder naar een opvangcentrum wordt gezonden of naar een detentiecentrum hangt af van de fase waarin de asielprocedure zich bij het vertrek bevond. Indien de asielaanvraag "in absentia" werd afgewezen, maar de beschikking nog niet aan de vreemdeling werd uitgereikt voordat hij Bulgarije verliet volgt eveneens een verwijzing naar een opvangcentrum. Enkel indien de asielaanvraag "in absentia" werd afgewezen met een finale beslissing voordat de betrokkene Bulgarije verliet of werd afgegeven "in absentia" kan de Dublin-terugkeerder worden overgebracht naar een detentiecentrum.

De Bulgaarse instanties stemden op 14.02.2016 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 : "1. De verantwoordelijke lidstaat is verplicht (...) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 26 en 26 bis bepaalde voorwaarden terug te nemen;". Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : "in alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af." Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene na overdracht niet opnieuw zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming indien hij dat wenst. De betrokkene zat gemachtigd zijn te verblijven in Bulgarije in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. De Bulgaarse instanties zullen na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag kunnen hervatten indien de betrokkene dat wenst. Ze zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Bulgarije in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Bulgarije ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Bulgarije het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Bulgaarse autoriteiten onderwerpen

asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kennen, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Bulgaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Bulgarije kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

De betrokkene gaf, zoals vermeld, aan dat hij in Bulgarije onderworpen werd aan een onmenselijke en vernederende behandeling. De betrokkene verklaarde dat hij opgesloten werd, dat zijn vingerafdrukken onder dwang werden afgenomen, dat hij 8 dagen geen voedsel kreeg en hij geen geld kreeg voor medicatie.

Betreffende de registratie van zijn vingerafdrukken benadrukken we dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden 'm verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd worden als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Bulgaarse autoriteiten.

Betreffende de vermeende opsluiting, benadrukken we dat de loutere opsluiting in een gesloten centrum niet noodzakelijkerwijs een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest vormt.

Betreffende de vermeende mishandeling, het gebrek aan voedsel en het feit dat hij geen geld kreeg voor medicatie, merken we op dat de betrokkene de omstandigheden van deze vermeende feiten niet verder duidt en geen elementen aanreikt die de vermeende feiten staven. Gezien het feit dat de betrokkene de vermeende feiten niet verder duidt en geen elementen aanreikt om die te staven, denken we te mogen besluiten dat deze vermeende feiten zich afspeelden binnen de context van de grenscontrole, waar personen zich met alle macht pogen te onttrekken aan controle en registratie en snel willen verder trekken. Binnen deze context kan het gebruik van dwang in bepaalde omstandigheden gerechtvaardigd zijn. Artikel 3 van het EVRM waarborgt het recht op onaantastbaarheid van het lichaam en de lichamelijke integriteit en het geweldsmonopolie van de politie staat in delicaat evenwicht met deze individuele grondrechten. Van de politie mag derhalve worden verwacht dat geweld slechts wordt toegepast binnen de grenzen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid. Dit impliceert onder meer dat het gebruik van dwang of geweld evenredig moet zijn met het te bereiken doel -in het geval van de betrokkene wellicht de registratie van zijn vingerafdrukken aangezien hij in verband met dat aspect gewag maakte van dwang- en moet worden overwogen of het doel niet met een ander minder ingrijpend middel kan worden bereikt. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat de bovenvermelde fundamentele beginselen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid in het geval van de betrokkene door de Bulgaarse instanties met voeten werden getreden. Verder wijzen we er op dat de betrokkene, indien hij van oordeel) was dat hij onheus werd behandeld door de Bulgaarse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

Met betrekking tot de beweringen van de betrokkene dat hij 8 dagen geen voedsel kreeg, merken we vooreerst op dat deze feiten op geen enkele wijze formeel gestaafd worden. Daarnaast merken we op dat het reeds geciteerde AIDA-rapport inderdaad kritische kanttekeningen plaatst bij het aspect voedsel in de detentiecentra, maar nergens wordt - ondanks de tekortkomingen - melding gemaakt van de volledige onmogelijkheid tot het krijgen van voedsel.

Betreffende de opmerkingen die de betrokkene middels de tussenkomst van zijn advocaat formuleerde aangaande discriminatie in Bulgarije, wensen we op te merken dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid. Verder zijn we van oordeel dat het wijzen op het feit dat in Bulgarije, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers niet aantoonde dat personen, die aan Bulgarije worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de behandeling van immigranten in

de meest ruime zin in Bulgarije en betreffende de opvang en behandeling van asielzoekers is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen.

Zoals reeds opgemerkt riep het UNHCR in het rapport van april 2014 op tot omzichtigheid met betrekking tot de overdracht van personen die tot kwetsbare groepen behoren. De betrokkene is een in 1991 geboren alleenstaande man zonder kinderen. Tijdens zijn verhoor stelde de betrokkene enkele gezondheidsproblemen ta I kennen. Hij verklaarde een probleem met zijn been te hebben en soms wat maagproblemen te ervaren door het innemen van de medicatie. Daarnaast gaf de betrokkene aan wat psychologische problemen te hebben en daardoor niet te kunnen slapen. Tot slot gaf de betrokkene aan zijn vingers soms niet te kunnen bewegen en daarvoor in België reeds een dokter te hebben bezocht. We wensen op te merken dat de betrokkene in het kader van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanvoerde die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Bulgarije zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat in het geval van de betrokkene sprake is van specifieke noden of van een situatie van uitgesproken kwetsbaarheid.

We zijn ons er terdege van bewust dat het reeds geciteerde AIDA-rapport kritische kanttekeningen plaatst bij de condities in opvangfaciliteiten en de kwaliteit van de geboden opvang in Bulgarije. Hieruit kan volgens ons afgeleid dat de opvangfaciliteiten en voorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije op bepaalde onderdelen inderdaad tekort schieten, maar niet dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in zijn algemeenheid dusdanig ernstige gebreken vertoont dat dient te worden besloten dat ten aanzien van Bulgarije niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Bulgarije is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen.

Hieromtrent wensen we eveneens op te merken dat het UNHCR lot heden de staten, die gebonden zijn door de bepalingen van Verordening 604/2013, niet adviseerde overdrachten aan Bulgarije in het kader van Verordening 604/2013 stop te zetten vanwege structurele tekortkomingen, die zouden leiden tot een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grand Is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Bulgaarse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Bulgaarse autoriteiten.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Aangezien, de verwijderingsbeslissing rust op de overweging dat Bulgarije een Europese lidstaat is die de Conventie van Genève heeft ondertekend, waardoor betrokkene in de mogelijkheid zal gesteld worden om een asielaanvraag in te dienen, die correct zal verlopen en met gepaste opvangmogelijkheden,

Terwijl, op basis van recente rapporten het volgende blijkt:

24.02.2016 - Amnesty International Show source description

Bulgaria

Annual report 2015/76 (covering 2015) [ID 319743]

Annual report 2015/16 (covering 2015) Amnesty International Report 2015/16 - The State of the World's Human Rights - Bulgaria null null Allegations of push-backs of refugees and migrants by border police persisted, the reception conditions of asylum-seekers remained poor and there was no integration plan for recognized refugees. Local and national authorities continued to forcibly evict Roma. The amendment of hate crime legislation stalled. Refugees, asylum-seekers and migrants A fourfold increase in the number of refugees and migrants entering through the border with Turkey was registered in 2015, following a significant drop in 2014 after the introduction of border protection measures. The authorities announced a plan to extend the current 33km fence on the border by 60km, to divert the migration flows to official border crossings. However, NGOs reported that people in search of international protection who were trying to enter Bulgaria through checkpoints were rejected. An extensive surveillance system, including sensors and thermal cameras, remained in place at the border with Turkey. In October, an Afghan asylum-seeker died after a warning shot fired by a police officer

http://www.ecoi.net/local_link/319743/445113_en.html

01.2016 - Forced Migration Review Show source description - Author: Roberts, Eleanor E

Bulgaria

Report on the situation and treatment of refugees and asylum seekers (overload of asylum system; tightened controls at border to Turkey; inadequate living conditions at reception centres; lack of support for successful asylum seekers) [ID 317142]

Report on the situation and treatment of refugees and asylum seekers (overload of asylum system; tightened controls at border to Turkey; inadequate living conditions at reception centres; lack of support for successful asylum seekers) Bulgaria's struggle at the frontline nul/ null 54 F M R 5 1 January 2016 www.fmreview.org/destination-europe Destination: Europe Bulgaria 's struggle at the frontline Eleanor E Roberts Bulgaria has struggled to deal appropriately with mass irregular migration, it has also failed to address integration. Bulgaria is one among many European countries dealing with insufficient capacity and unhelpful nationalist politics in the recent 'migration crisis'. The response to the increase in irregular entries across the Bulgarian-Turkish border since 2013 has been one of crisis management; less prevalent have been strategies to invest in long-term solutions. The current state of asylum procedure and border control in Bulgaria also offers an exemplary case of the difficulty in providing acceptable humanitarian protection once the international intervention that comes with the recognition of short-term crises has withdrawn. The current focus

<http://www.fmreview.org/sites/fmr/files/FMRdownloads/en/destination-europe/roberts.pdf>

Zie UNHCR, UNHCR observations on the current asylum system in Bulgaria, April 2014, p. 17, <http://www.refworld.org/docid/534cd85b4.html>

“UNHCR would however like to underline the continuing weaknesses in the Bulgarian asylum system in particular with regard to access into Bulgaria at the border; inadequate reception conditions in two of the seven centres; lack of provision for the identification of people with specific needs, in particular the needs of children generally and unaccompanied children in particular; lack of systems in place to address those needs; the continuing need to improve the quality of the asylum adjudication process, including the provision of information in a language asylum-seekers understand; and an urgent need to provide access to education, health care and integration support to people who are recognised as in need of international protection.

On this basis, UNHCR would therefore like to highlight that, while deficiencies are no longer such as to justify a general suspension of Dublin transfers to Bulgaria, there may nevertheless be reasons precluding transfers under Dublin for certain groups or individuals. UNHCR recommends that Dublin participating States conduct an individual assessment as to whether a transfer would be compatible with States' obligations to protect an individual's fundamental rights under EU24 and international law, in particular with regard to asylum-seekers who have specific needs or vulnerabilities.”

(Toegang tot) Asielprocedure

Volgens AIDA-rapport zou een Dublin returnee zonder problemen toegang moeten krijgen tot de asielprocedure in Bulgarije. Toch zijn hierbij enkele kanttekeningen te maken.

ECRE/ELENA Research Note: Reception conditions, detention and procedural safeguards for asylum seekers and content of international protection status in Bulgaria, februari 2016 "14. For those Dublin returnees who have had a final decision rejecting their claim either before leaving Bulgaria or whose application was rejected, served in absentia and not appealed, thus becoming final, the returnee is considered as an irregular migrant and placed immediately in detention within one of the pre-removal detention centres.³³ This applies to all persons, including families with children.

[...]

17. A core element of domestic case law examined during this research which has either suspended or prevented transfers to Bulgaria on the basis of an unlawful return decision under Article 3(2) of the Dublin III Regulation has been the risk presented to Dublin returnees. As stated above, and according to which stage of the asylum procedure the individuals are at, courts have confirmed that they can be viewed as irregular migrants upon return, subject to prolonged periods of detention and treated as subsequent applicants with the procedural failings that this entails.³⁹

Naast het risico op detentie, moet er ook rekening worden gehouden met de gebrekkige asielprocedure in Bulgarije, vooral schending van artikel 12, b van de 'recast Asylum Procedures Directive.

18. In instances where the Dublin returnee is accepted back into the procedure it is worth highlighting that the substantive status determination assessment for all applicants in Bulgaria is marred with procedural failings which have been exacerbated by a complete absence of interpretation services outside the eligibility interview, in violation of Article 12(b) of the recast Asylum Procedures Directive.⁴⁰ Since September 2015 and due to accumulated debts by SAR to interpreters, even the maintenance of interpretation during interviews has been irregular leading to an increase in the delays of registration.⁴¹ Where interpretation is provided reports have highlighted that 'interpreters do not interpret in full what has been said during interviews,'⁴² interpreters have been used which do not speak the language of the applicants and protocols from the eligibility interviews have been requested for signature without actual communication of the content to the applicant being undertaken.⁴³

[...]

20. Faults within the determination procedure remain untouched with the monitoring of cases and status decisions showing a low number of interviews being recorded, as well as reliance on out-dated country of origin information, irrelevant reasoning and a lack of legal representation during court hearings."

AIDA-rapport, oktober 2015, p. 11-12

Instead of improving, the determination procedures gradually deteriorated. During the period February-April 2015 the reinstated management of the national decision-maker, the State Agency for Refugees (SAR), sacked and replaced most of the staff responsible for taking the decision on asylum applications at the first instance, who were appointed and trained in 2014 with the support of UNHCR Emergency Measures Scheme and EASO Operating Plan.¹² SAR also failed to secure funding for interpretation services during the asylum procedure. As a result the status determination and asylum application process slowed significantly. This situation was temporarily ameliorated by the European Commission's Urgent Measures Agreement, signed on 29 May 2015 and allocating 4,1 million euro to Bulgaria to be used in 12 months for translation services, administrative capacity to speed up asylum procedures, shelters and technical aid as well as for improvement of refugees' living conditions and health insurance. Financial support for immediate interpretation services was provided also by UNHCR through its partner in social mediation Bulgarian Red Cross. Nonetheless, as of 30 September 2015 despite the financial support of EU and UNHCR, the asylum authority was still unable to provide interpretation services to asylum seekers during their determination. The duration of the determination procedure has been increasing continuously, rising from the average of 3 months in 2014, to 6 months by the beginning of autumn 2015, and it is still growing."

Hoe kan de nood van internationale bescherming van iemand beoordeeld worden als de asielinstantie hem niet op een correctie wijze begrijpt?

Hoe kan zowel de asielzoeker en de asielinstantie zeker zijn over de inhoud van het gehoor als de inhoud van het gehoor niet op het einde voorgelezen wordt?

Het hoeft weinig betoog, voor redelijke mensen, dat de asielprocedure in Bulgarije te wensen overlaait.

Wat dit punt betreft heeft uw Raad in zijn arrest van 2.05.2016, arrestnummer 167072 het standpunt van verzoeker bevestigd door het volgende te stellen:

Verzoeker voert in zijn middelen talrijke rapporten aan waaronder het AIDA rapport van oktober 2015 en meer bepaald de bladzijden 11 en 12 waaruit volgens verzoeker de gebrekkige asielprocedure in Bulgarije blijkt en hij zich de vraag stelt op welke wijze de nood naar internationale bescherming beoordeeld kan worden indien men niet begrepen wordt.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar het feit dat de oproep van UNCHR van begin 2014 dat een overdracht van asielzoekers in het kader van de Dublin-Verordening opgeschort diende te worden, werd herroepen in een update van 1 april 2014. In de update van 1 april 2014 wordt gesteld dat een algemene opschorting van overdrachten aan Bulgarije in het kader van de Dublin-Verordening niet langer gerechtvaardigd is. Dit laatst vermelde standpunt van het UNHCR was ingegeven door de bevinding dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen, na hun overdracht een asielprocedure kunnen opstarten, hun asielprocedure kunnen verderzetten of een nieuwe aanvraag kunnen indienen, en dat de Bulgaarse autoriteiten een inhoudelijke beoordeling van de asielaanvraag garanderen indien er nog geen inhoudelijk onderzoek heeft plaatsgevonden, dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgedragen terecht kunnen in de opvangcentra van de Bulgaarse autoriteiten en dat ze in het kader van een asielprocedure in het bezit worden gesteld van een registratiebewijs waardoor ze worden beschermd tegen "refoulement". Voorts preciseert UNHCR in zijn update van 1 april 2014 dat voorzichtig moet worden omgegaan met de overdracht van asielzoekers die tot kwetsbare groepen behoren.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij stelt zich ervan bewust te zijn dat het AIDA-rapport van 30 september 2015 kritische kanttekeningen plaatst bij de condities in de opvangfaciliteiten en de kwaliteit van de geboden opvang in Bulgarije, maar dat daaruit niet kan worden afgeleid dat de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming in zijn algemeenheid dusdanige ernstige gebreken vertoont dat dient te worden besloten dat ten aanzien van Bulgarije niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Uit de verdere motivering blijkt dat de verwerende partij het feit dat het UNHCR tot heden niet adviseerde overdrachten aan Bulgarije in het kader van Verordening 604/2013 stop te zetten als uitgangspunt hanteert. Het standpunt van de verwerende partij dat uit het recente AIDA-rapport blijkt dat er voor personen die aan Bulgarije worden overgedragen onder de bepalingen van de "Dublin Verordening" in principe geen beletselen bestaan om (opnieuw) toegelaten te worden tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en er slechts kritische kanttekeningen zijn bij de condities in de opvangfaciliteiten en de kwaliteit van de geboden opvang in Bulgarije, kan niet zonder meer worden bijgetreden. In de "Overview of the main changes since the previous report update" in het AIDA-rapport dat zich in het administratief dossier bevindt en waarnaar verzoeker uitdrukkelijk verwijst en uit citeert wordt immers al meteen aangekaart dat "instead of improving, the determination gradually deteriorated". Hieruit blijkt een verslechtering op het vlak van de asielprocedure sinds het rapport van het UNHCR van 1 april 2014.

Deze problemen situeren zich onder meer bij de vertalingsdiensten en op het vlak van de juridische bijstand en geven, zoals reeds gesteld, blijk van een verslechtering. Zo wordt onder meer melding gemaakt van het feit dat geen tolken beschikbaar waren tijdens de duur van de asielprocedure - het rapport vermeldt onder meer dat in september 2015 de laatst overblijvende tolken zijn gestopt met werken omdat zij niet langer werden betaald (p. 23) -, en van het feit dat slechts in 3 % van de gemonitorde gevallen in juridische bijstand was voorzien (p. 24) en asielzoekers sinds 1 juli 2015 niet meer konden steunen op enige juridische bijstand in eerste aanleg (p. 12 en 26). De loutere vaststelling dat Dublinterugkeerders in principe toegang hebben tot de asielprocedure, doet aan deze bevindingen geen afbreuk.

Waar de verwerende partij dienaangaande stelt dat uit de door verzoeker geciteerde passages blijkt dat aanzienlijke fondsen werden geïnvesteerd in de vertaaldiensten en dat de vertraging door het onvoldoende voorhanden zijn van vertalers is niet van die aard om in een structurele tekortkoming te voorzien, kan hier geen afbreuk aan doen. Het rapport stelt immers zelf dat het ondanks de financiële inspanningen van de EU en het UNHCR onmogelijk was om de tolken te betalen en dat in september

2015 de laatst overblijvende tolken zijn gestopt met werken omdat zij niet langer werden betaald (p. 23). Het weze benadrukt dat bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming het van elementair belang is dat de betrokkene op een adequate wijze kan worden gehoord en in rechte kan worden bijgestaan, zo nodig.

De verwerende partij kon dus niet zonder meer oordelen dat er, t.o.v. het rapport van het UNHCR van 1 april 2014, in het recentere door haar beoordeelde rapport enkel sprake is dat er voor personen die aan Bulgarije worden overgedragen onder de bepalingen van de "Dublin Verordening" in principe geen beletselen bestaan om (opnieuw) toegelaten te worden tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en er slechts kritische kanttekeningen zijn bij de condities in de opvangfaciliteiten en de kwaliteit van de geboden opvang in Bulgarije, zonder te miskennen dat er voor 2015 ook een verslechtering op een aantal voor het onderzoek relevante vlakken uit blijkt. Het feit dat het UNHCR zelf, na haar rapport van 1 april 2014, geen rapporten meer heeft gepubliceerd waarin wordt gesteld dat het systeem van de asielpcedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije zodanige structurele tekortkomingen vertoont dat asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, doet daaraan geen afbreuk, nu de objectiviteit en de gezaghebbende waarde van het AIDA-rapport niet worden betwist.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dan ook niet dat de verwerende partij dat rapport met de nodige zorgvuldigheid heeft beoordeeld in het licht van de aanvraag van de verzoekende partij, en dat zij de erin opgenomen gegevens correct heeft beoordeeld.

Ik vestig de aandacht van uw Raad op de volgende paragrafen:

Opvang

ECRE/ELENA Research Note: Reception conditions, detention and procedural safeguards for asylum seekers and content of international protection status in Bulgaria, februari 2016 "14. [...] For those who have applied for asylum in Bulgaria but have then been absent from the territory for more than three months the procedure will be terminated, but is, in theory, accessible upon return.³⁰ However, there is a high risk that upon return the right to reception has been rescinded, either because the asylum seeker has left the reception centre for more than three days without prior notice or because they had previously opted to reside in an external address and, thus, forfeited their right to accommodation, which is still applicable upon return. The only exception to this is where the returnee is a vulnerable applicant. However as there is no identification of vulnerability in Bulgaria in practice this means that persons with visible vulnerabilities, i.e. families with children, are the only category to be provided with reception.³¹ As has been confirmed by Belgian courts in cases concerning single males with psychological vulnerabilities; "there are no assurances that Dublin returnees will be guaranteed access to the asylum procedure or that they will not be exposed to extremely difficult reception conditions during the examination of the claim."³² Returns to Bulgaria in all of these cases were subsequently suspended."

"29. The worsening of reception since 2014 has been relied upon by domestic courts in their findings of a lack of humane reception conditions in the country. Whilst the Belgian and German judiciary noted improvements in 2014 following UNHCR and EASO support they have confirmed that the reception system has been radically modified over the summer of 2015 and is again pushed to its limits with deteriorating conditions, including over-crowding, food shortages, ill-treatment by the authorities, catastrophic hygiene conditions and denial of necessary healthcare.⁶²

30. Equally, degrading reception conditions have been reported by FRA who documented a complete absence of water and central heating in Ovcha Kupel reception centre for the period of November 2015 as well as an ongoing and consistent lack of medical care and supplies in all reception centres. Accounts of scabies, lice and bedbugs prevail in reports as does the detention of unaccompanied children and their placement in rooms with unrelated families or adults.⁶³

[...]

32. Arguably, returnees under Dublin and who are readmitted into the asylum procedure are either faced with a risk of destitution where the applicant is outside the State reception system or are at a risk of degrading treatment if access to a reception centre is permitted. Moreover, a heightened risk that Convention violations will subsist is grounded in the increasingly lengthy determination times.⁶⁹"

AIDA-rapport, oktober 2015, p. 12-13

Gezien verweerder zelf toegeeft dat opvang inderdaad in Bulgarije te wensen overlaat, kies ik om geen woorden hierover te schrijven.

“Reception conditions

• *Accommodation capacity in transit and reception centres is 5,130 places, although the national asylum agency claim to be able to accommodate 7000 individuals and to have additional 800 places in mobile modules in case of emergency influx.¹³ Material conditions in the centres and the services provided were, and still are, unsatisfactory. After the improvements made during 2014, from the beginning of 2015 conditions gradually deteriorated. Registration and documentation, especially to those who approach asylum agency units on their own, is never carried out within the mandatory 3-6 day deadline,¹⁴ but is unduly postponed with the evident purpose of deterring asylum seekers from continuing to pursue their official registration in Bulgaria. Basic services are scarce and provided unevenly. Food in reception centres is provided only twice a day, except to children under 18 to whom breakfast is also provided in spite of its varying quantity and quality. Medical assistance is limited to emergency health care with more costly medicines being basically provided either by the Red Cross or other NGOs and benefactors. Access to interpretation services outside eligibility interviews is virtually impossible and asylum seekers rely for information and communication entirely on NGO interpreters, social mediators and legal advisors, whose ability to assist however is quite constrained. Finally, in March 2015 the asylum agency terminated retroactively¹⁵ the provision of BGN 65,00 monthly social allowance (equal to €33.00) to asylum seekers, accommodated in reception centres, thus fully stripping them from their right to material assistance.¹⁶”*

Dit wil zeggen dat verzoeker onder de armoedegrens moet leven. Verweerder stuurt verzoeker naar een land om niet te leven maar te overleven.

Een dergelijke handeling is niets anders dan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Detentie

Bijna systematische detentie, waarbij ook bepaalde nationaliteiten - waaronder Pakistanen - worden gevisieerd.

AIDA-rapport, oktober 2015, p. 53

Therefore, detention of first time applicants is systematically applied in Bulgaria and the majority of asylum seekers apply from removal (deportation) centres for irregular immigrants.

Out of all the persons who applied for asylum until 30 September 2015, 9,530 persons applied for asylum in detention facilities of the Migration Directorate, of whom 4,577 asylum seekers applied in Elhovo Allocation centre at the Bulgarian-Turkish border and another 4,953 in detention centres in Busmantsi and Lyubimets. The average detention duration was 14 days.

In 2015 discrimination against certain nationalities continued to be applied in practice as asylum applicants from some countries are not released and their status determination are conducted in the detention centres. In 2014 this discriminatory approach was applied towards applicants from Maghreb region (Algeria, Tunisia, Morocco), but in 2015 it is applied predominantly towards applicants from Pakistan, India and Bangladesh. In June 2015, the government deported to their country of origin a group of rejected asylum seekers from Côte d'Ivoire, whose court procedures against the status determination held in conditions of detention were still pending. In September 2015 similar deportation was undertaken with respect to a group of 13 Pakistani nationals. In 2015 the average detention duration applied to discriminated nationalities was 196 days or 6.5 months.”

Uit het boven vermelde rapport blijkt dat het argument van verweerder dat verzoeker naar een gewoon opvangcentrum gestuurd zal worden niet klopt.

Evenmin bestaat in Bulgarije de procedurele waarborgen "special Procedural Guarantees" voor de kwetsbare personen.

Zoals geweten is verzoeker getraumatiseerd door het feit dat hij onderworpen was aan de onmenselijke en vernederende behandeling door de Bulgaarse Politie.

Verweerder probeert op de feiten te minimaliseren en gebruikt de term, het gebrek aan voedsel.

Verzoeker stelde dat hij geen eten kreeg voor 8 dagen. Verzoeker stelde nooit dat hij weinig eten kreeg.

Verweerder verwacht ten onrechte dat verzoeker deze feiten moet staven, wetend dat dit onmogelijk is.

Bulgaarse autoriteiten geven geen attesten aan de asielzoekers over hoe ze behandeld waren door de autoriteiten.

Men moet durven om een kat een kat te noemen en een hond een hond. De reputatie van de politie in de Oost Europese landen is zonneklaar voor iedereen.

Het argument van verweerder dat verzoeker het recht had om een klacht in te dienen over deze onmenselijke en vernederende behandelingen snijdt geen hout. De Bulgaarse politie heeft geen respect voor de rechten van de mensen en het is zeer naïef om te geloven dat men de klacht van verzoeker zal behandelen.

Het vreemdste argument van verweerder is het volgende:

Hieruit kan volgens ons worden afgeleid dat de opvangfaciliteiten en voorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije op bepaalde onderdelen inderdaad tekort schieten, maar niet dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in zijn algemeenheid dusdanig ernstig gebreken vertoont dat dient te worden besloten dat ten aanzien van Bulgarije niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Verzoeker wenst te verwijzen naar het arrest van Het Superme Court in England", van 19 februari 2014 waarin Het Hof het volgende stelt:

42. Violation of article 3 does not require (or, at least, does not necessarily require) that the complained of conditions said to constitute inhuman or degrading conditions are the product of systemic shortcomings. It is self-evident that a violation of article 3 rights is not intrinsically dependent on the failure of a system. If this requirement is grafted on to the presumption it will unquestionably make its rebuttal more difficult. And it means that those who would suffer breach of their article 3 rights other than as a result of a systemic deficiency in the procedure and reception conditions provided for the asylum seeker will be unable to avail of those rights in order to prevent their enforced return to a listed country where such violation would occur. That this should be the result of the decision of CJEU in NS would be, as I have said, remarkable.

Verzoeker meent dat in dit arrest geen onderscheid is gemaakt tussen opvang en de asielprocedure.

Opvang en asielprocedure mag niet los van elkaar gezien worden. Het hoeft geen betoog dat gebrek aan opvang sneller tot een schending van artikel 3 van het EVRM leidt dan het verloop van de toekenning van de internationale bescherming.

Als men in beginfase van de procédure nalaat om zijn verplichtingen na te komen, hoe kan men in de tweede fase nl, het toekennen van de internationale bescherming voldoen aan deze verplichtingen?

Te raadplegen op:

https://www.vluchtweb.nl/svstem/files/Vluchtweb/documents/iurisprudentie/iurisprudentie-internationaal/UKSC_201_2_0272_Judgment.pdf

Verzoeker is getraumatiseerd door wat hij in Bulgarije meegemaakt heeft. Men hoeft geen psycholoog of psychiater te zijn om te beseffen dat asielzoekers in Bulgarije trauma oplopen. Bovendien heeft verzoeker duidelijke tijdens zijn Dublin interview gesteld dat hij met psychologische problemen kamt en dat hij andere medische klachten heeft.

Ter staving van zijn standpunt wenst verzoeker te verwijzen naar het hieronder staan de arrest van uw Raad.

Quant à la vulnérabilité vantée de la partie requérante, le Conseil observe que la partie défenderesse mentionne, dans la décision entreprise, les problèmes d'ordre médical dont le requérant fait état,

particulièrement des problèmes psychologiques, pour estimer que « la vulnérabilité psychologique relevée de manière évasive par le psychologue n'est pas un facteur aggravant dans le seul ou tout demandeur d'asile, de par son vécu personnel, peut présenter une vulnérabilité psychologique telle que décrite par l'avis psychologique remis ».

CCE, 14 oktober 2015 (UDN), http://www.rvv-cce.be/sites/default/files/arr/AI_54479.AN.pdf

Verweerder heeft nagelaten om de Bulgaarse autoriteiten op de hoogte te brengen van deze overdracht. Uw Raad heeft recent een beslissing van verweerder vernietigd omwille, naast andere redenen, van deze reden:

À cet égard, bien que la décision querellée fasse valoir que les autorités belges informeront les autorités bulgares du transfert du requérant « au moins plusieurs jours avant que ce dernier ait lieu afin de prévoir les soins appropriés à lui fournir », le Conseil se doit de constater qu'en l'état actuel du dossier qui lui est soumis, il ne décèle aucune trace d'une telle communication avec les autorités bulgares ; interrogée à ce sujet à l'audience, la partie défenderesse n'a connaissance d'aucune information particulière transmise aux autorités bulgares.

CCE, 22 september 2015 (UDN), http://www.rvv-cce.be/sites/default/files/arr/AI_53091.AN.pdf

De beslissing van verweerder om verzoeker opnieuw uit te wijzen naar een land waar hij als een dier behandeld was, komt neer op een schending van artikel 3 EVRM.

Er bestaat met andere woorden een reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM.

Dat aldus voormelde motivering niet afdoende is;

Zodat, de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten niet beantwoordt aan de motiveringsvereisten die krachtens artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 Vreemdelingenwet vereist zijn.

Verzoeker is een moslim en moslims worden in Bulgarije onmenselijk en vernederend behandeld.

Het argument van verweerder dat discriminatie in alle Europese landen aanwezig is snijdt geen hout. In andere Europese landen heeft men recht op klacht en de zekerheid dat zijn klacht op een objectieve wijze behandeld wordt.

Zie landen informatie waar het volgende staat:

Bulgarian Helsinki Committee Finds Serious Violations of Rights of Refugees, Children in Annual Human Rights Report on Bulgaria

478 words

1 April 2014

Bulgarian News Agency

BTA

English

(c) 2014 Bulgarian News Agency BTA. All rights reserved.

Sofia, April 1 (BTA) - The gravest and most widespread violations of human rights in Bulgaria are related to the treatment of asylum seekers, the freedom of expression, the rights of children in institutions, the excessive use of force by law enforcement bodies and the use of special investigative techniques, Chairman of the Bulgarian Helsinki Committee (BHC) Krassimir Kanev said Tuesday, presenting BHC's annual report on human rights in Bulgaria.

As in previous years, there are serious problems with the right of religious freedom of Muslim persons, the situation in places of detention, the independence of the judiciary, the discrimination against ethnic and sexual minorities, women, people with disabilities and other vulnerable categories of citizens, the report notes.

Kanev described as a serious violation the controversial nomination in June 2013 of Delyan Peevski, an MP of the Movements for Rights and Freedoms, to head the State Agency for National Security (SANS).

The nomination and subsequent swift appointment of Peevski sparked large-scale street protests against the newly elected government and forced the incumbents to reverse the appointment.

"In 2013, the control over national security organs was weakened as the powers of SANS were strengthened. SANS is an agency acting as secret police. The year was also marked by an increase in complaints of unlawful and excessive use of force by the police," Kanev said. Lawyer Georgi Toshev, who works on the BHC's Programme for Legal Aid to Refugees and Migrants, said that in 2013, Bulgaria made a serious departure from the standards ensuring the exercise of the right of asylum. Toshev noted as particular problem that over the past 20 years Bulgaria failed to build the necessary administrative capacity and housing facilities to cope with refugee inflows.

BHC's Yana Buhner Tavanier recalled that in Reporters without Borders' ranking for media freedom in 2013, Bulgaria fell dramatically with 12 positions, and today it occupies the 100th place (the worst it has ever reached) and continues to be the country with the least free media in the EU. Problems that are identified are: poor ownership and financing transparency; media concentration; limited pluralism; interference by the owners in the editorial policy; various forms of pressure and severe self-censorship.

Antoaneta Nenkova, a researcher with BHC, said that the biggest progress Bulgaria made in the area of human rights was in the closure of institutions for children. However, one of the weakest points of the reform of childcare remained the abandonment prevention and the establishment of auxiliary services that create supportive environment for children and their families in order to prevent institutionalisation.

A summary of a report in English and the full text of the document in Bulgarian are available at BHC's website, <http://www.bghelsinki.org>. VI/ZH/ZH1247ES.108

Bulgarian News Agency BTA

Document BTA0000020140401ea410008d".

2.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en bij uitbreiding artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat in casu de bestreden beslissingen op duidelijke wijze de overwegingen in rechte en in feite weergeven die hebben geleid tot deze beslissingen, derwijze dat verzoeker hiervan kennis heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissingen in rechte aan te vechten. De gegeven motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig. Een schending van de aangehaalde bepalingen of van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.2.2. Het opgeworpen middel – waarbij verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de door verweerder gemaakte beoordeling dat niet blijkt dat hij bij een overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM – dient te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motivering en dit in het licht van de toepassing van voormelde verdragsbepaling.

2.2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

2.2.4. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een verdragsluitende Staat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 95, punt (b)).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling bij verwijdering naar het land van bestemming, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Zo stelt het EHRM dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Om het bestaan van een risico op slechte behandelingen na te gaan, dienen volgens het EHRM de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons. v. Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said v. Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim v. Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal v. Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, § 111; EHRM 20 september 2007, nr. 45223/05, Sultani v. Frankrijk, par. 67; EHRM 26 april 2005, nr. 5366/99, Müslim v. Turkije, par. 70 en EHRM 29 april 1997, nr. 24573/93, H.L.R. v. Frankrijk, par. 41) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, nr. 46827/99 en 6951/99, Mamatkulov en Askarov v. Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim v. Turkije, § 68).

Waar de verzoekende partij beweert dat zij lid is van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan slechte behandelingen, treedt de bescherming onder artikel 3 van het EVRM in werking wanneer zij aannemelijk maakt dat er ernstige redenen zijn om het bestaan van zulke praktijken alsook het lidmaatschap van de betrokken groep voor waar aan te nemen (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (e); EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoonde van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh v. Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze

omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 366).

De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Om een schending van artikel 3 EVRM vast te stellen moeten de betwiste handelingen en omstandigheden een minimumniveau aan hardheid bereiken maar de beoordeling van dit minimumniveau is relatief en afhankelijk van de omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie van het slachtoffer (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, nr. 30.696/09, § 249; EHRM 5 februari 2015, A.M.E. v. Nederland, nr. 51428/10, §28.).

2.2.5. Uit een lezing van de bestreden weigeringsbeslissing blijkt vooreerst dat verweerder de verenigbaarheid van de overdracht van verzoeker met artikel 3 van het EVRM is nagegaan. Hij heeft gekeken naar de algemene situatie voor asielzoekers in Bulgarije, alsook oog gehad voor de persoonlijk door verzoeker aangevoerde gronden die volgens hem maken dat hij in Bulgarije een reëel risico op behandeling in strijd met voormelde verdragsbepaling dient te vrezen.

2.2.6. De Raad wijst erop dat verweerder in de bestreden weigeringsbeslissing terecht aangeeft dat het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asieltelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die zijn opgenomen in het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: de Vluchtelingenconventie) en de rechten die worden opgesomd in het EVRM en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Verweerder vermag dus in beginsel aan te nemen dat een andere lidstaat van de Europese Unie zijn verdragsverplichtingen zal nakomen indien hij een kandidaat-vluchteling, met de toepassing van de bepalingen van de verordening 604/2013, overdraagt aan deze lidstaat. Deze premisse geldt evenwel niet indien verweerder niet onkundig kan zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor kandidaat-vluchtelingen in een bepaalde lidstaat toelaten te concluderen dat indien hij een kandidaat-vluchteling aan deze lidstaat overdraagt er een reëel risico bestaat dat de betrokken kandidaat-vluchteling in deze lidstaat zelf zal worden onderworpen aan een behandeling die als onmenselijk of vernederend kan worden beschouwd of dat hij door deze lidstaat, zonder dat zijn asielaanvraag op een deugdelijke wijze werd onderzocht, zal worden teruggestuurd naar het land dat hij is ontvlucht uit vrees voor vervolging of omdat er een reëel risico bestaat dat hij in dat land zal worden gefolterd of onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Verweerder stelt dan ook op correcte gronden dat, in het geval er aanwijzingen zijn dat een lidstaat van de Europese Unie bepaalde grondrechten, zoals onder meer vervat in artikel 3 van het EVRM, niet steeds respecteert, een doorgedreven onderzoek vereist is om na te gaan of in een individueel geval het interstatelijk vertrouwensbeginsel kan spelen en er afdoende garanties zijn dat een kandidaat-vluchteling zijn grondrechten gerespecteerd zal zien in de betrokken lidstaat.

In casu is het niet betwist dat de Europese lidstaat waarnaar verzoeker zich dient te begeven – Bulgarije – in het verleden niet steeds in staat was om de grondrechten van kandidaat-vluchtelingen te garanderen. Het UNHCR adviseerde, om deze reden, in het verleden zelfs om de overdrachten in het raam van de verordening 604/2013 tijdelijk op te schorten. Verweerder was zich hiervan bewust en heeft daarom een nader onderzoek gedaan inzake de situatie van kandidaat-vluchtelingen in Bulgarije.

Verweerder heeft zijn standpunt dat de situatie in Bulgarije niet van dien aard is dat een kandidaat-vluchteling niet naar dat land zou kunnen worden overgebracht voornamelijk gebaseerd op een verslag van het UNHCR van april 2014. Uit dit verslag blijkt, zoals reeds gesteld, dat het UNHCR in het verleden de lidstaten van de Europese Unie reeds opriep om, gelet op de systematische tekortkomingen die gedurende een aantal maanden werden vastgesteld inzake de behandeling van asielaanvragen en wat betreft de opvang van kandidaat-vluchtelingen in Bulgarije, tijdelijk geen kandidaat-vluchtelingen meer over te brengen naar dat land. In dit verslag wordt voorts geduïd dat, aangezien er in de periode tussen 1 januari en 31 maart 2014 opmerkelijke verbeteringen werden vastgesteld inzake de registratie en de behandeling van asielaanvragen en de opvangcondities in de verschillende onthaalcentra voor kandidaat-vluchtelingen, er geen reden meer was om te concluderen dat een algemene opschorting van

overdrachten van kandidaat-vluchtelingen nog te verantwoorden viel. Het UNHCR heeft hierbij echter een aantal belangrijke kanttekeningen gemaakt. Zo is erop gewezen dat het nog steeds aangewezen is om een individueel onderzoek te doen om na te gaan of een overdracht van een kandidaat-vluchteling naar Bulgarije verenigbaar is met de op elke lidstaat rustende verplichting om de grondrechten die zijn opgenomen in internationale verdragen en het Unierecht te garanderen. Daarnaast wordt in het verslag van het UNHCR van april 2014 ook gesteld dat het essentieel is dat de verbeteringen die reeds werden vastgesteld en deze die op dat ogenblik waren gepland zouden worden geconsolideerd en een duurzaam karakter zouden krijgen. Het UNHCR-verslag is dus een momentopname en de inhoud van dit verslag laat toe te besluiten dat een nauwgezette opvolging van de situatie in Bulgarije vereist blijft.

In het meer recente AIDA-verslag van oktober 2015, waarnaar verweerder zelf verwijst en dat is opgenomen in het administratief dossier, wordt melding gemaakt van het feit dat, na de verbetering die er begin 2014 was, de situatie vanaf begin 2015 in Bulgarije geleidelijk aan weer verslechterde. Er werd vastgesteld dat er opnieuw onvoldoende financiële middelen zijn om tolken te betalen tijdens de behandeling van de asielaanvraag en dat de beschikbaarheid en de kwaliteit van juridische bijstand aanleiding geeft tot grote bezorgdheid. Ook het door verzoeker geciteerde verslag van ECRE/ELENA van februari 2016 maakt melding van het gegeven dat een zogenaamde Dublinterugkeerder, indien hij opnieuw wordt toegelaten tot de procedure, wordt geconfronteerd met procedurele tekortkomingen die nog worden verergerd door een complete afwezigheid van tolken bij het gegrondheidsonderzoek van de asielaanvraag. Hierbij wordt er ook melding van gemaakt dat gebruik wordt gemaakt van verouderde landeninformatie en dat er sprake is van een gebrek aan juridische bijstand tijdens het gehoor.

Uit deze inlichtingen kan worden afgeleid dat de gebreken in de asielprocedure dusdanig zijn dat niet uit te sluiten valt dat beslissingen inzake een asielaanvraag worden genomen terwijl niet alle aangebrachte gegevens werden begrepen of genoteerd en waarbij niet alle dienstige gegevens bekend zijn, zodat niet uit te sluiten valt dat vreemdelingen hun aanvraag afgewezen zien, terwijl zij wel het risico lopen in hun land van herkomst te worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Verweerder weerlegt de vaststelling niet dat uit de stukken waarop hij zich baseerde blijkt dat de asielinstantie in Bulgarije vanaf 30 september 2015, ondanks de toegekende financiële hulp, niet in staat was om tolken te voorzien bij de behandeling van een asielaanvraag en dat de kwaliteit en beschikbaarheid van juridische bijstand gedurende de behandeling van een asielaanvraag zorgwekkend is. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissingen niet kan worden gelezen op welke gronden verweerder meent dat de behandeling van asielaanvragen in Bulgarije op een effectieve en kwalitatieve wijze kan verlopen indien er onvoldoende tolken zijn en er nagenoeg geen juridische bijstand beschikbaar is. Het is dan ook niet duidelijk op basis van welke argumentatie verweerder – die erkent dat er tekortkomingen zijn – meent te kunnen stellen dat niet kan worden geoordeeld dat *“de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in zijn algemeenheid dusdanig ernstige problemen vertoont dat dient te worden besloten dat ten aanzien van Bulgarije niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel”*.

Ten overvloede merkt de Raad in dit verband op dat uit het AIDA-rapport blijkt dat in de periode van januari tot september 2015 in Bulgarije aan minder dan 6 % van de asielzoekers uit Afghanistan een beschermingsstatus werd toegekend. Hoewel het erkenningspercentage in een bepaalde lidstaat van asielzoekers met een bepaalde nationaliteit niet relevant is in het licht van de vraag of de asielprocedure kan worden beschouwd als van een aanvaardbaar niveau, is dit bijzonder laag erkenningspercentage voor Afghaanse asielzoekers in casu wel degelijk van tel. Immers is het in dat geval des te belangrijker dat de betrokkene op een adequate wijze kan worden gehoord en in rechte kan worden bijgestaan, zo nodig. Dit gegeven kon niet zonder meer buiten beschouwing worden gelaten.

Het aan de Raad voorgelegde bronnenmateriaal laat niet toe zonder meer te besluiten dat de wijze waarop asielaanvragen in Bulgarije actueel worden behandeld conform de bepalingen van het Unierecht, het EVRM en de Vluchtelingenconventie is en dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel derhalve kan spelen.

Daarenboven moet worden geduid dat wat betreft de opvang van kandidaat-vluchtelingen in Bulgarije in het UNHCR-verslag van april 2014 in eerste instantie wordt gewezen op een verbetering van de levenscondities in de opvangcentra. Er wordt in dit verslag evenwel ook nog melding gemaakt van bepaalde bezorgdheden omtrent de kwaliteit van de opvang in sommige van deze centra. Het UNHCR-verslag bevat derhalve nog kritische bemerkingen. In het AIDA-verslag van oktober 2015 wordt

daarnaast uiteengezet dat, nadat een aantal verbeteringen werden doorgevoerd in 2014, de situatie weer is verslechterd en worden de opvangcondities in de centra in Bulgarije heden zonder meer onbevredigend genoemd. Er wordt uiteengezet dat de kwaliteit en de kwantiteit van de voeding die wordt verstrekt te wensen overlaat en dat het eten dat wordt verdeeld zelden de vereiste voedingswaarde heeft. Tevens wordt melding gemaakt van een periode tijdens dewelke geen voeding meer werd verstrekt zodat kandidaat-vluchtelingen volledig afhankelijk waren van liefdadigheid en giften. Ook het door verzoeker aangehaalde verslag van ECRE/ELENA van februari 2016 en het jaarrapport 2015-2016 van Amnesty International maken gewag van slechte opvangvoorzieningen. Dergelijke tekortkomingen kunnen niet in redelijkheid worden afgedaan als “*niet zwaarwichtig*”.

Gelet op het feit dat uit recent bronnenmateriaal onomstotelijk blijkt dat er de jongste maanden een achteruitgang is inzake de kwaliteit van de behandeling van de asielaanvragen en inzake de opvangcondities voor kandidaat-vluchtelingen in Bulgarije, kan verweerder niet meer dienstig verwijzen naar de situatie zoals omschreven in het verslag van het UNHCR van april 2014, dat de actuele situatie niet meer weergeeft. Gelet op de inhoud van meer recente verslagen is het ook kennelijk onredelijk om, zonder verder onderzoek, te oordelen dat er slechts sprake is van een paar “*kritische kanttekeningen*” en dat niet kan worden vastgesteld dat er “*ernstige gebreken*” zijn. Het feit dat het UNHCR verweerder niet adviseerde om de overdrachten naar Bulgarije opnieuw op te schorten, laat op zich ook niet toe te besluiten dat vaststaat dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel, ondanks de recente evoluties in Bulgarije zoals omschreven in het bronnenmateriaal waarnaar verzoeker verwijst, verder kan worden gehanteerd. Verweerder kan zijn eigen verantwoordelijkheid om zorgvuldig te onderzoeken of de grondrechten van een kandidaat-vluchteling al dan niet in het gedrang komen niet afschuiven op het UNHCR en het feit dat het UNHCR verweerder geen nieuw advies verstrekte omtrent overdrachten naar Bulgarije laat niet toe te besluiten dat verslagen omtrent een verslechterde toestand in Bulgarije mogen worden genegeerd. Het feit dat verzoeker geen specifiek “*kwetsbaar profiel*” heeft, is ook niet dienstig, daar het feit dat hij geen dergelijk profiel heeft geen reden vormt om hem bepaalde grondrechten te ontfemen.

Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de beide bestreden beslissingen. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is volledig gesteund op de bestreden weigeringsbeslissing en de hierin gedane vaststelling dat Bulgarije verantwoordelijk is voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag. Een onderzoek van de overige onderdelen van het onderzochte middel of van het tweede middel dringt zich niet langer op.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 april 2016 tot weigering van verblijf en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, worden vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS